

„Mai bine fără preoție în rai, decât cu preoție în chinuri și aici, și dincolo“

„Părintele Arsenie Papacioc spunea, referindu-se la preoție, că două sunt darurile minunate pe care Dumnezeu le-a făcut către neamul omenesc: Maica Domnului și preoția. Cu adevărat, după cum arată și site-ul acesta, preoția nu este numai a preotului, a bărbatului, pentru că soția acestuia are o răspundere la fel de mare; și, așa spune, chiar întreaga familie a preotului, incluzând aici copiii lui, părinții și chiar frații lui de sânge. Dintre toți, soția preotului face „corp comun” în Slujire cu părintele. Trăirea ei nu poate fi decât prin preoție. Preotul binecuvântează, iar soția acestuia întărește binecuvântarea.

Preotul este casă, dar soția lui este temelie; dacă temelie nu este potrivită pentru dimensiunea casei, clădirea se surpă! Cea mai mare greșală ce o poate săvârși preotul este să nesocotească Harul pe care l-a primit, pentru că acest Har este însuși Duhul Sfânt. Soția lui, un trup fiind cu bărbatul ei, poartă același Har, deci aceeași răspundere și are promisă aceeași răsplătire. Canoanele interzic unui preot să se căsătorească dacă a primit hirotonia înainte de căsătorie, iar celui ce vrea să aibă familie, dar vrea să fie preot, I se cere să se căsătorească mai întâi. Astfel Harul primit la hirotonie se pogoră peste bărbat și femeie că peste un trup unic, format prin Taina Cununii.

Candidatul la hirotonie trebuie să țină seama că alegerea unei soții nu pentru preoție poate deveni impediment la hirotonie. Femeia ce dorește căsătoria cu un viitor preot trebuie să fie capabilă de jertfă Slujirii. Părintele episcop ce m-a hirotonit mi-a zis, cu o zi înainte de hirotonie: „Preoția este spre mântuire, dar poate fi și spre pierdere, de voi depinde de acum!” Am mers la soția mea și i-am transmis aceste cuvinte, cerându-i să ne gândim încă o dată bine dacă suntem pe drumul cel bun, și ea mi-a spus: ”poate că da, poate că nu, Domnul știe, așa că hai să-L întrebăm!”.

Și am făcut rugăciune împreună rugându-L să ne întărească. Am simțit atunci că pe ea mi-a dat-o El, ca dar pentru hirotonia ce am primit-o a doua zi. Înainte de hirotonie trăisem cu soția mea 18 ani. Din acest motiv pentru mine este doar teorie starea candidatului la preoție ce trebuie să se căsătorească. Mie îmi vine mult mai ușor să sfătuiesc pe cel ce vrea să devină preot să aștepte după căsătorie câțiva ani, pentru că mai bine fără preoție în rai decât cu preoție în chinuri și aici și dincolo. Viața preotului trebuie să fie lină, liniștită duhovnicește. Asta nu înseamnă fără griji ori necazuri, dar raportarea familiei preotului la acestea nu poate fi însoțită de tulburare interioară mare, pentru că asta ar fi un păcat, iar pe preot îl face nepotrivit pentru Sfântă Jertfă.

Stăpânirea de sine în familie nu există încă de la început. În familiile creștine ea apare odată cu creșterea noului trup format. Când unui copil i se da o sarcină prea grea, cresc șansele ca el să fie ispitit spre neascultare. Dracul știe acestea și va lupta preoția proaspăt lucrătoare într-o familie tânără, atacând familia spre dezbinare; și lupta este mare! și vine cel mai des asupra femeii.

Bine este ca preotesele tinere să facă prietenie cu preotese mai în vârstă în slujire, dovedite prin viața lor că sunt cinstite. Tot omul vorbește din plinătatea duhului lui; deci dacă te faci prieten cu cel ce are duhul lumii vei auzi cuvântul lumii! Am să povestesc o întâmplare pe care soția mea mi-a mărturisit-o, un fapt banal de altfel, dar care arată importanța cuvântului și comportării preotesei:

Mă aflam în vizită la un frate preot, pentru mine însă părinte, cu aproape 20 de ani de preoție, eu fiind preot de doar șase luni. De față era și soția părintelui C. și soția mea. În timpul acelei vizite m-a impresionat în mod deosebit atât vorba și purtarea părintelui, care se întorsese de la Ierusalim și avea multe de povestit, cât și starea soției dânsului. Ca vârstă eram cu toții apropiați, însă preoția își pusese amprenta peste ei în chip minunat. Când am ajuns acasă, soția mea mi-a mărturisit ce a impresionat-o cel mai mult: faptul că preoteasă părintelui C., în tot timpul vizitei, nu i-a spus niciodată pe nume părintelui. Era impresionată de respectul arătat chiar și atunci când, fiind doar ele împreună, vorbea despre părintele numindu-l nu pe nume, ci „părintele”. Cred că așa trebuie să fie preoteasă, mi-a zis soția mea, să-l vadă pe soțul ei ca pe preot mai întâi și apoi... tot ca pe preot.

Vă mulțumesc pentru acest site și fie că Domnul nostru Iisus Hristos să binecuvânteze lucrarea voastră!
în încheiere voi prelua două pilde din înțelepciunea lui Dumnezeu, din cartea Pildelor lui Solomon, spre luare aminte:

- Că femeia desfrânată umblă după o bucată de pâine, pe când femeia-soție dorește un suflet de mare preț. (6.26)
- O casă și o avere sunt moștenire de la părinți, iar o femeie înțeleaptă este un dar de la Dumnezeu. (19.14)“

Pr. Gheorghe Iftimi,
Techirghiol, CT

Depărtarea de Dumnezeu este iad

Cu cât se depărtează cineva de Dumnezeu, cu atât lucrurile se complică mai mult. Se poate ca cineva să nu aibă nimic, dar dacă îl are pe Dumnezeu, nu dorește nimic. Asta e! Iar dacă îl are pe toate, și nu îl are pe Dumnezeu, este chinuit în lanțul său. De aceea, fiecare pe cât poate, să se apropie de Dumnezeu. Numai lângă Dumnezeu află omul bucuria cea adevărată și veșnică. Ne otrăvim viața atunci când trăim departe de dulcele Iisus.

Când omul, din om vechi devine om nou, fiu de împărat, se hraneste cu desfată dumnezeiască, cu dulceața cerească și simte veselia paradisiacă, simte adică într-o măsură bucuria raiului. De la bucuria cea mică paradisiacă, înaintează, zilnic, către cea mai mare și se întreabă dacă există ceva mai înalt în rai decât aceea pe care o trăiește aici.

Starea în care trăiește este astfel, încât nu poate face nici o lucrare. Genunchii i se tocesc ca lămpărele de ceață dumnezeiască fierbinte și dulce, inima lui saltă și e gata să spargă tatmadul, ca să plece, pentru că pământului și lucrurile pământesti i se par lucruri zadarnice.

La început omul avea comuniune cu Dumnezeu. După aceea, însă, când s-a departat de harul lui Dumnezeu, a fost ca unul care, după ce traise în palat, s-a aflat pentru totdeauna afară de el, pe care îl vedea numai de departe și plangea. Precum copilul suferă când se depărtează de mama lui, tot așa și omul suferă și se chinuiește când se depărtează de Dumnezeu.

Depărtarea omului de Dumnezeu este iad. Diavolul a izbutit să îndepărteze atât de mult pe oameni de Dumnezeu, încât au ajuns la punctul să se închine la statui și să-și jertfească pe copiii lor acestor statui. Infricosor! Și unde gasesc diavolii atăția zeilor? Zeul Hamos! ... Numai numele să-l auzi și îți ajunge. Insa cel mai chinuit este diavolul, pentru că este cel mai departat de Dumnezeu, de dragoste. Și când pleacă dragostea, acolo rămâne iadul. Potrivnică dragostei ce este? Rautatea, rautatea care este una cu chinuirea. Unul care este departat de Dumnezeu, primește înrauirea diavolească. În timp ce acela care este aproape de Dumnezeu primește harul dumnezeiesc. Cine are harul lui Dumnezeu, i se va da și altul. Iar cel ce are puțin și disprețuiește, i se va lua și acesta (Lc. 19,26). Harul lui Dumnezeu lipsește de la oamenii contemporani, pentru că prin păcat au murit izgonind și puținul pe care îl aveau. Și când pleacă harul Dumnezeiesc, se napustesc toți diavolii în lanțul omului.

Potrivit cu îndepărtarea lor de la Dumnezeu oamenii simt mahnire și în această viață, iar în cealaltă vor trăi mahnirea cea veșnică. Pentru că încă din viața aceasta gusta oricine, într-o oarecare măsură, potrivit cu cât trăiește el în legătura cu voia lui Dumnezeu, o parte din bucuria raiului. Sau vom trăi o parte a bucuriei raiului de aici și vom merge și noi în rai, sau vom trăi o parte a iadului și - Doamne fereste! - vom merge în iad. Raiul e una cu facerea de bine. Iadul e una cu facerea de rău. Face ceva o facere de bine, simte bucurie. Face ceva o strambatate, suferă.

Cu cât face mai mult bine, cu atât se bucura mai mult. Cu cât face mai mult rău, cu atât mai multă suferință aduce sufletului său. Hotul simte bucurie? Nu simte nicidecum bucurie. În timp ce acela ce face binele simte bucurie. Dacă află cineva ceva pe drum și-l ține spunându-și că e al lui, nu va avea odihnă. Nu știe nici cui aparține, nici n-a nedreptatit pe cineva, nici nu-l fura (lucrurile) și totuși nu află odihnă. Cu cât mai mult unul când îl fura. Chiar și când cineva primește, iarasi, nu simte bucuria ce-o simte atunci când da. Cum să simta bucurie câtă vreme fura sau nedreptătește? De aceea, vezi, oamenii făcând nedreptate, ce fete au, cum se schimonosesc.

La ce stăpân lucrezi, de la acela vei lua și plată

Oamenii îndepărtați de Dumnezeu mereu sunt nemângiați și de două ori chinuți. Cel ce nu crede în Dumnezeu și în viața viitoare, pe lângă faptul că rămâne nemângiaț, își osândeste și sufletul său veșnic. La ce stăpân lucrezi, de la acela vei lua și plata. Dacă lucrezi la stăpânul cel negru, îți face viața neagră încă de aici. Dacă lucrezi pentru păcat, vei fi plătit de diavolul. Dacă lucrezi pentru virtute, vei fi plătit de Hristos. Și cu cât vei lucra mai mult pentru Hristos, cu atât vei străluci mai mult și te vei veseli. Dar noi spunem: "E timp pierdut să lucrăm pentru Hristos!". Insa aceasta este infricosor! Sa nu recunoastem jertfa lui Hristos pentru om! Hristos S-a rastignit ca sa ne elibereze de pacat, ca sa innoiasca tot neamul omenesc. Ce a facut Hristos pentru noi? Si ce facem noi pentru Hristos?

Lumea vrea să pacătuiască și îl vrea și pe Dumnezeu Bun. El să ne ierte și noi să pacătuiim. Noi adică să facem orice vrem și Acela să ne ierte. Să ne ierte mereu și noi... viorea noastră. Oamenii nu cred, de aceea dau navala la păcat. Tot raul de acolo începe, de la necredință. Nu cred în cealaltă viață, prin urmare nu iau în considerare nimic. nedreptătesc, își parasesc copiii... Se fac lucruri... pacate grele. Nici Sfinții Părinți n-au prevăzut în Sfintele Canoane astfel de pacate - precum a spus Dumnezeu despre Sodoma și Gomora: "nu cred să se facă astfel de pacate; să merg să vad?" (Fac. 18, 21). Dacă oamenii nu se vor pocăi, dacă nu se vor întoarce la Dumnezeu își vor pierde viața cea veșnică. Omul trebuie ajutat să priceapă sensul profund al vieții, să-și revină, să simtă mângaierea Dumnezeiască. Scopul omului este și să urce duhovnicește, nu numai să nu pacătuiască.

Cuv. Paisie Aghioratul
din "Cu durere și dragoste pentru omul contemporan"